

De drie vissen

(*Hitopadeśa*, boek IV, fabel 2)

Toen eens lang geleden hier ook zulke vissers gekomen waren, overlegden eens drie vissen in deze vijver met elkaar.

De ene vis, die Anāgatavidhātā heette, zei:

“Ik ga onmiddellijk naar een andere vijver.”

Toen hij dat gezegd had, is hij meteen naar een andere vijver gegaan.

Een tweede vis, met de naam Pratyutpannamati, verklaarde:

“Ik weet niet wat er zal gebeuren, dus waar zou ik naar toe moeten gaan?”

Als het eenmaal zo ver is, zal ik handelen in overeenstemming met de gebeurtenissen.

Zoals is gezegd:

Degene die een oplossing weet te bedenken voor een ramp die zich al aan het voltrekken is, hij is echt slim! Net zo slim als de vrouw die ontkent dat ze een minnaar heeft, terwijl ze net door haar man met die minnaar is betrapt.”

Yadbhaviṣya, de derde vis, vroeg: “Hoe zo?”

En Pratyutpannamati vertelde:

De koopmansvrouw en haar geliefde.

Toen sprak Yadbhaviṣya:

“Wat niet voorbestemd is te gebeuren, zal ook niet gebeuren; en wat moet gebeuren, dat zal beslist gebeuren. Deze gedachte is een tegengif voor het vergif van alle zorgen. Geniet er daarom van!”

Toen Pratyutpannamati de volgende morgen in een net gevangen werd, bleef hij liggen alsof hij dood was.

Hij werd toen uit het net gegooid; daarop nam hij een grote sprong en hij belandde in het diepe water.

En Yadbhaviṣya werd door de vissers gevangen en gedood.

Daarom heb ik gezegd:

Hij die aan de toekomst denkt (Anāgatavidhātā) en hij die snel weet te beslissen (Pratyutpannamati), deze beide zullen in voorpoed gedijen; hij die alles op zijn beloop laat (Yadbhaviṣya), gaat ten onder.